

Най-после Галунка излиза съ решетото. За мигъ всички кокошки сж около нея — притискатъ се, шумятъ. Но щомъ Галунка имъ хвърли просо, омълчаватъ се и кълватъ. Като изхвърля просото, Галунка стои между тѣхъ като че ги брои или си мисли нѣщо. И следъ като изкълватъ просото, кокошкитѣ пооставатъ нѣкое време на двора: чакатъ още. Между тѣхъ, гордъ като султанъ, пристѣпя бѣлогривестиятъ пѣтель. Има и други по-млади пѣтли, но когато той дойде къмъ тѣхъ, тѣ гузно и смирено, съвсемъ мълчаливо, помахватъ веднажъ-дважъ съ крилата си и отиватъ настрана. Това ще рече: покоряваме ти се и те почитаме.

Но кокошкитѣ сж отъ два курника и другата половина си иматъ другъ царь — единъ бѣлъ, сжщо такъвъ едъръ и гордо напетъ пѣтель. Само той не помахва съ крила на бѣлогривестия. Омраза гори въ очитѣ на двамата. Всѣки мигъ тѣ сж готови да се нахвърлятъ единъ срещу други, но по една или друга причина отлагатъ боя.

Малко по малко кокошкитѣ се прѣсватъ. Въ двора подъ дървото утихва. Ерофимъ подига глава: подъ стрѣхата, гдето подъ всѣки два дирека сж заковани дъски за кафезъ на гължбитѣ, въ една такава дупка стои замисленъ единъ червенъ гължбъ и гука — вика другарката си. Това гукане въ всѣки последващъ